

Justitie

Na jarenlang zwoegen en in twee etappes had Stefaan De Clerck eindelijk zijn justitiehervorming goedgekeurd gekregen, valt de regering toch wel zeker!

Het moet wel behoorlijk fout lopen in justitie als iedereen het erover eens is dat een hervorming absoluut noodzakelijk is. Als brave, gezagstrouwe burger kom ik er natuurlijk nooit mee in aanraking, dus al wat ik er over zou kunnen schrijven, zou van horen zeggen zijn. Maar gelukkig heb ik een vrouw die een zware verkeersovertreding (derde graad) heeft begaan, zodat ik nu over de werking van onze justitie kan schrijven aan de hand van een reëel voorbeeld. Dat schrijft en leest gemakkelijker.

Omdat bepaalde verkeersovertredingen zeer zware gevolgen kunnen hebben, heeft de wetgever in al haar wijsheid besloten dat wie een dergelijke overtreding begaat voor de rechtbank moet verschijnen. Hierdoor wordt de burger duidelijk gemaakt dat je dit moet zien als een misdrijf – een veroordeling komt op je strafblad – en dat je mag rekenen op een zware straf. Een van die zware verkeersovertredingen, een overtreding van de derde graad, is door het rood licht rijden. En dat is precies wat mijn vrouw gedaan heeft op 9 november 2007. Voor alle duidelijkheid: ze reed amper 39 km/h en niemand werd in gevaar gebracht. Die onbewaakte camera's staan er niet voor niets dus op 17 november 2007 ontvingen we een "aanvankelijk proces-verbaal" waar alles mooi op beschreven stond.

Daarna niets meer. Tot op 30 oktober 2008 een deurwaarder aanbelt met een dagvaarding. We waren het al helemaal vergeten, maar op 8 januari 2009 diende mijn vrouw voor de rechtbank te Brugge te verschijnen. Omdat we beschikken over een rechtsbijstandsverzekering hebben we meteen onze makelaar gecontacteerd en een advocaat werd aangesteld die zei dat hij het nodige ging doen en dat mijn vrouw niet aanwezig hoefde te zijn.

Resultaat: een geldboete van 275 € en twee weken rijverbod met de suggestie van de advocaat om in beroep te gaan. Wij vroegen ons af: "zouden we dat wel doen?", maar de advocaat zei dat het rijverbod mogelijks tot acht dagen zou kunnen teruggebracht worden. Aangezien de verzekering betaald was de conclusie snel genomen: in beroep.

Ondertussen begint het me duidelijk te worden dat zowat iedereen altijd in beroep gaat. Dat wij ons dit afvroegen, bewijst ons totaal gebrek aan ervaring. De beslissing van die eerste rechter, dat maakt niet uit, dat is eigenlijk maar om te lachen. Het echte werk wordt door een andere rechter gedaan, een betere waarschijnlijk, want die eerste is nagenoeg altijd fout. Wat beide rechtbanken wel gemeen hebben, is hun snelheid of beter, hun traagheid.

Op 9 september 2009 belt opnieuw een deurwaarder aan met een dagvaarding voor de zitting in beroep voor de correctionele rechtbank van Brugge op 2 oktober 2009. Suggestie van de advocaat: "aangezien de verjaringstermijn voor deze zaak nadert, zullen we verstek laten gaan en niet verschijnen. Wat de beslissing van de rechtbank dan ook wordt, we gaan daarna verzet aantekenen tegen het vonnis".

Op 3 december 2009 belt een oude bekende aan: de deurwaarder. Dit keer met de betekenis van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge: bij verstek veroordeeld tot exact dezelfde straf. Die eerste rechter was dan toch nog zo slecht niet. Tevens de vermelding dat tegen een veroordeling bij verstek, verzet kan aangetekend worden. Onze advocaat kent zijn vak en is bovendien een stuk sneller

dan de gemiddelde rechtbank want hij kan zonder problemen het verzet aantekenen binnen de voorziene termijn van vijftien dagen.

Dit verzet werd behandeld op de zitting van 6 januari 2010 van de Correctionele rechtbank van Brugge. Daarbij heeft de rechtbank de verjaring vastgesteld en zowel de boete als het rijverbod komen te vervallen en alle kosten vallen ten laste van de Staat.

Om heel eerlijk te zijn: fier zijn we hier niet op. We hadden trouwens zonder problemen een minnelijke schikking aanvaard voor de boete en zelfs nog voor het rijverbod. Maar goed, de wetgever heeft nu eenmaal geoordeeld dat dit door justitie moet behandeld worden. Wie zijn wij om dat in twijfel te trekken?

Volgende keer een meer technische column over Lean en het elimineren van verliezen. Misschien iets voor justitie?